

Homenatge a Jordi Francolí

Hola Jordi,

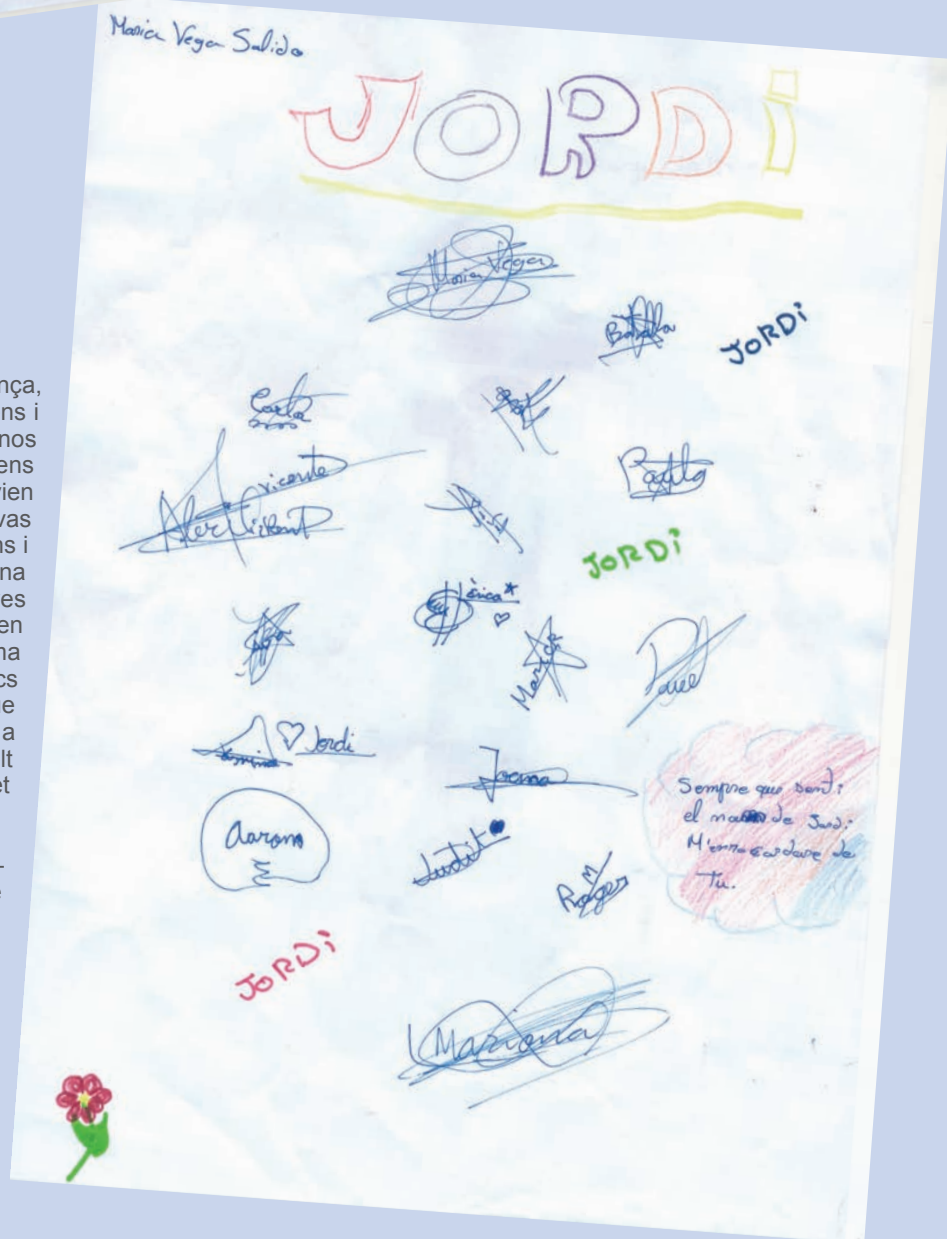
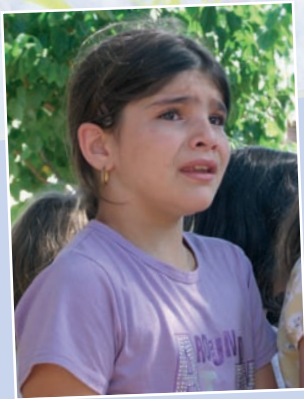
Avui ja no ets aquí amb nosaltres; és per això que els nens i nenes, els mestres i les mestres i totes les persones que t'hem conegut a l'Escola Joviat no volíem deixar passar l'oportunitat d'acomiarar-nos de tu. Perquè ara ja ets un més de la nostra gran família. I ho farem des del bosquet, perquè ja sabem que a tu t'agradaven més els pins que els blocs de formigó...

Com et dèiem en les targetes que et vam escriure ahir, la majoria de nosaltres et coneixíem poquet, però com que saltava a la vista que eres una persona positiva per davant de tot, riallera i comunicativa, amant de la música i la gresca, volem evitar que el nostre sigui un comiat trist. Perquè no és això el que mereixes. Volem, al contrari, fer-te participat d'una mena de festa en la qual ens diguem a reveure, on tots puguem compartir el regal que representa sentir la teva música, alhora que re-

cordem que hem estat uns privilegiats pel sol fet d'haver-te conegut.

Alguns de nosaltres no hem oblidat el dia que vas arribar per la porta de l'Escola. La Maria et va portar a l'aula on érem i et va presentar. El nou fitxatge no ens va pas deixar indiferents... A tu, el fet que a l'Escola fóssim tanta gent no et va pas espantar, sinó més aviat al contrari, això et va animar a agafar-te la feina amb més empena. T'enfrontaves armat de paciència a les primeres classes de cant coral. Ens explicaves coses de l'Espluga, i et demanàvem com era que parlessis d'aquesta manera un xic diferent a la nostra. T'atabalàvem cada dilluns amb les nostres preguntes. Ara que hem sentit el teu disc i que ja et coneixem més, entenem que estimaves el teu poble d'una manera molt especial. Tant, que el vas fer formar part d'una cosa tan important i que defineix tant una persona com és el nom. Suposem que te'n vas adonar que això del nom artístic ens tenia ben perduts...

Algun dia, ja més endavant, quan hi havia més confiança, ens vas confessar que estaves encantat amb els nens i nenes de l'escola. I ens ho vas demostrar proposant-nos formar part del disc que tenies en projecte, cosa que ens va fer moltíssima il·lusió. Tot i que els principis havien tingut els seus moments «durillos», de seguida ens vas fer teus, a grans i petits, amb les teves cançons. I fins i tot més tard et vas atrevir amb la guitarra! Èrem una mica els teus conillots d'índies. Provaves les noves cançons amb nosaltres, i de seguida veies si arribaven al públic. Si més no, al més jove! De fet, el teu tema *Mentre plou* es va convertir en el nostre himne. Als jocs florals la vam cantar més d'una vegada. I recordes que fa un parell d'anys, a les festes de cloenda, vas venir a cantar-nos-la junt a la de «Pare»? Va ser un dia molt especial que tots recordem. Ho vas fer tan bé que et vas convertir en l'estrella de la revista d'aquell curs!

Aquell dia, mentre tu cantaves, vam enlairar uns globus al cel. Nosaltres els vàiem allunyar-se mentre xiuxiuejàvem la lletra de la teva cançó. Avui volem cantar-te'n una altra que també vas escriure tu dedicada a un verderol, perquè volem que com aquell ocell, la teva sensació a partir d'ara sigui d'absoluta llibertat.

ESTÉN LES ALES, I VOLA, ESTÉN LES ALES,
JA ÉS LLIURE!!!!

Jordi, allà on siguis, recorda que aquí no t'oblidem, perquè un trosset de cor de cadascun de nosaltres et fa companyia. Una abraçada molt i molt forta.